

kanerne snart ud af, at de ikke længere havde brug for moderlandets beskyttelse, men tilmed kunne bruge gårsdagens fjende til at fordrive deres nye modstander.

FRÅ Bogen: USA's historie
Erling Bjæl, 2010

Uafhængigheden 1765-1800

Den Amerikanske Uafhængighedskrig begyndte som et tovtårkeri mellem den britiske konges undersætter om, hvem der skulle betale regningen for Syvårskrigen. Den endte som en skelsættende begivenhed af verdenshistoriske dimensioner.

Syvårskrigen 1756-63 var en triumf for britiske våben og britisk diplomati. Den banede vej for Englands herredømme over Indien og førte til, at Frankrig blev fordrevet fra Amerika. Men krigen var dyr. Det krævede store subsidier at holde »Englands fastlandskårde« kong Frederik den Store af Preussen i felten. Da krigen var forbi, var den britiske statsgæld steget fra £ 75 millioner til £ 147 millioner. Den skulle afdrages. Og selv om »den franske trussel« var blevet fjernet fra de amerikanske koloniers vestgrænse, var deres sikkerhedsproblem ikke dermed løst. Ville Canadas franske og franskvenlige indianerbefolkning affinde sig med den nye orden? Der var desuden stadig Spanien i syd. For at sikre imperiet anslog den britiske regering, at den måtte bruge £ 372.774 om året til at opretholde britiske garnisoner i kolonierne, langt de fleste i Amerika. Men økonomien befandt sig i en efterkrigs-krise. Modstanden mod nye skatter var stor, og i Parlamentet henviste man til, at amerikanerne, der ikke blev beskattet nær så hårdt som briterne, passende kunne være med til at betale for deres eget forsvar.

William Pitt, en statsmand med store, ærgerrige og kostbare imperevisioner, der havde sikret England sejr i krigen, blev i 1762 afskediget af kong Georg 3., som to år før, 22 år gammel, havde efterfulgt sin farfar på tronen. Da freden var i hus, fik finansminister George Grenville, en samvittighedsfuld bogholder, det store ord i Underhuset, og han anså det for sin hovedopgave at få bragt finanserne i orden. Det betød, at amerikanerne også skulle bære deres del af byrderne. Navnlig kystkolonierne i New England og New York havde under krigen handlet livligt med fjenden, og smugleri var et af de mest udbredte erhverv i denne del af Amerika. Dette ville Grenville nu prøve at sætte

en stopper for. Han fik i 1764 Parlamentet til at vedtage en skattelov, som strammede kontrollen med koloniernes udenrigshandel, og året efter en stempellov, der indførte de stempelafgifter i Amerika, man i forvejen havde i Storbritannien på alle håndede papirer. Begge dele vakte misfornøjelse. I forvejen var amerikanerne utilfredse med en skærpe af moderlandets indflydelse på retsvæsenet. Men først og fremmest var de vrede over, at de nye afgifter og den administrative stramning blev vedtaget hen over hovedet på koloniernes lovgivende forsamlinger. Det blev opfattet som en krænkelse af veltrovervede rettigheder, af kolonisternes frihed. »Et parlament i Storbritannien kan ikke have mere ret til at beskatte kolonierne end et parlament i Paris«, erklærede Bostonadvokaten John Adams, der blev Den Amerikanske Revolutions førende statsretlige hoved. En tilsvarende protest kom fra Virginias landsting, the Burgesses. Massachusetts tog initiativet til en fælles kongres i New York. Den mandede ud i et krav om tilbagekaldelse af stempeloven, understreget af en hårdhændet kampagne især i Massachusetts og New York mod de embedsmænd, der skulle administrere loven. Muskelstærke bander, som kaldte sig Sons of Liberty, morede sig med at smøre toldere ind i tjære og rulle dem i fjer. De fandt især villige rekrutter i Bostons havnekravter. Samtidig begyndte amerikanerne at boykotte engelske varer og standse afdragene på deres lån i England.

Over for denne modstand veg kong Georg og udnævnte den mere forsonlige whigpolitiker Lord Rockingham til førsteminister. Hans sekretær Edmund Burke blev siden en af de mest talentfulde talsmænd for amerikanernes sag i London. Rockingham tilbagekaldte stempeloven, som havde vist sig umulig at administrere. Men for at redde ansigtet fik han samtidig Parlamentet til at erklære, at det havde ret til at lovgive også for kolonierne. Han holdt derved konflikten med amerikanerne i live. De havde ikke megen respekt for et parlament, der ikke engang var en rimelig repræsentation for Storbritanniens egen befolkning og desuden var godt spækket med medlemmer, som var købt og betalt af kongen.

Men det britiske rige fattedes stadig penge. I 1767 fandt finansminister Charles Townshend på en ny udvej til at tappe amerikanerne, en toldforhøjelse på en række forbrugsvarer, bl.a. te. Han fik samtidig styrket det administrative maskineri til opkrævning af afgifterne og beslaglæggelse af smuglergods. Townshend var finansminister i en regering ledet af amerikanernes helt fra Syvårskrigen, William Pitt.

Men kort efter at Pitt i 1766 var blevet adlet som Lord Chatham, gik han fra forstanden. Han fortsatte ikke desto mindre i over to år som regeringschef. Townshend kom til at spille førsteviolinen, men afgik ved døden, inden hans love trådte i kraft i efteråret 1767. Han blev efterfulgt af kongens gode ven Lord Frederick North.

Townshendlovene udløste en ny proteststorm på den anden side af Atlanten. En ny boykot af engelske varer fik forretningsfolk i England til at lægge pres på Parlamentet. North, der efterfulgte Pitt som premierminister, ophævede derfor i 1770 lovene – undtagen afgiften på tre pence pr. pund te. Men for sent. I de 20 år, den amerikanske uafhængighedsproces varede, fra 1763 til 1783, bestod den britiske politik gang på gang i at komme for sent til bussen.

I efteråret 1768 havde de britiske myndigheder stationeret tropper i Boston for at beskytte toldfunktionærerne på grund af uroligheder, efter at et smuglerskib tilhørende byens mest velstående købmand John Hancock var blevet beslaglagt. Siden var drillierier af de britiske »hummerrygge« blevet en yndet sport i byen. I foråret 1770 gik det galt. Vagterne ved Bostons toldbygning åbnede ild mod en gruppe »frihedssønner« – anført af mulatten Crispus Attucks – der blev for nærgående. Fem blev dræbt. Det blev lige vand på de antibritiske nationalisters mølle. Den huguenottiske sølvsmed Paul Revere i Boston fabrikerede et tendenttøst stik af »den blodige massakre«, der snart fløj landet rundt. Alle amerikanske skolebørn kender hans navn fra Longfellow's digt om hans senere berømte ridt gennem revolutionens historie.

Teselskabet i Boston

Boston var i det hele taget det vigtigste arnested for den revolutionære agitation. Her virkede den rebelske advokat James Otis og den drevne agitator Samuel Adams. De forstod at piske stemningen op ved ved drejet, til dels perfid propaganda, fængende slagord og enkle symboler. Samuel Adams – ikke at forveksle med hans fætter John Adams, selv om det ofte skete – fik fra 1772 organiseret revolutionære »korrespondancekomiteer« over hele landet, en slags parallelle magtstrukturer, der er blevet sammenlignet med sovjetterne under Den Russiske Revolution. Set under denne synsvinkel kan den første »kontinentale kongres«, der blev afholdt i Philadelphia i 1774 sidestilles med den alrussiske sovjet i Petrograd i efteråret 1917.

Som under de fleste andre senere revolutioner tilhørte studenterne også i Amerika revolutionens fortrop. Harvard, Yale og Princeton havde ord for at være antibritiske oprørsteder.

Men Boston førte klart an i den revolutionære bevægelse. Det var denne handels- og søfartsby, der følte sig mest generet af briternes forsøg på at få kolonisternes storstilede smughandel under kontrol. Desuden havde Massachusetts en lang tradition, der gik tilbage til puritanerne, for at se skævt til regeringen i London. Revolutionens anden fortrop fandtes snarligt nok i det aristokratiske Virginia, hvor den anglikanske kirke havde sin højborg, og tobaksgodsejerne gjorde deres bedste for at efterligne den engelske landadel. Det blev alliancen mellem Massachusetts og Virginia, der bragte revolutionen til sejr. Godsejerkasten i Virginia følte sig måske ikke særlig trådt over tæerne af Townshendlovene. Men de havde andre høns at plukke med London. Man finder nogle af dem i George Washingtons karriere. Lige som nogle af Den Franske Revolutions mest talentfulde kadre blev borgerlige officerer, der var blevet forbigået til fordel for adelige under enevælden, blev Washingtons militære ungdom forbitret af, at amerikanske officerer ikke var ligestillede med britiske. Han og mange andre med ham i Virginia havde desuden et horn i siden på den britiske regering på grund af den grænse, den havde sat for kolonisationen mod vest, ved proklamationen af 1763. Den britiske regering havde trukket denne grænse i et velment forsøg på at sikre indianerne mod de amerikanske jordspekulanter og nybyggere for at skaffe fred ved vestgrænsen. Men vejen til det lovende land i Kentucky og Ohiodalen gik gennem Virginia, og Virginia hævdede at have fået tilskødet disse territorier allerede på kong Jacob 1.s tid. Washington var ikke den eneste godsejer, der spekulerede i jord vest for proklamationslinjen. Også i nabokolonien Pennsylvania, der ligeledes grænsede op til Ohiodalen, var der konsortier, som satsede på jorderhvervelser i indianernes land. Benjamin Franklin var med i det største af dem. Ikke bare spekulanterne var utilfredse med proklamationslinjen, men også mange mindre velbeslæede nybyggere, der så deres fremtid i Vesten. Ikke mindst de mange indvandrere fra det protestantiske Nordirland, der kom til at levere en del af Uafhængighedskrigens fodfolk. Man regner med, at halvdelen af Ulsters befolkning, som amerikanerne kalder Scots-Irish, var udvandret til Amerika mellem 1720 og 1776. En hel række amerikanske præsidenter nedstammede fra dem, bl.a. Jackson, Polk, Grant, Cleveland, McKinley og Wilson.

Franklin havde siden 1757 opholdt sig i London som repræsentant for Pennsylvania for at ordne et særligt mellemværende, som denne koloni havde med englænderne. Han befandt sig udmærket i London. Men den britiske regerings politik under Georg 3. overbeviste ham efterhånden om, at kolonierne måtte løsrive sig og danne en ny selvstændig stat.

Men den unge Lord North havde andre bekymringer end de ulige nordamerikanske kolonister. Ude i Indien gik det ikke så godt, som man havde håbet efter at have fordrevet franskmændene. Det britiske østindiske kompagni havde svære pengesorger. For at hjælpe det besluttede Parlamentet at ophæve tetolden i England og tillade kompagniet at afsætte sine varer direkte til de amerikanske kolonier. I hine tider var amerikanerne endnu ikke gået over til at være kaffedrankere. I årene 1768-72 blev der legalt indført 1.866.615 pund te i Amerika, hvortil kom store masser af smuglervarer. Under den nye lov ville Det Østindiske Kompagni kunne udkonkurere selv smuglerne. Kompagniets »monopol« blev af frihedens sønner fremstillet som en alvorlig trussel mod amerikanernes frihed. Da teskibene i december 1773 nåede Amerika, var de ikke velkomne. I New York og Philadelphia »overtalte« man kaptajnerne til at vende om igen. Men i Boston gav havnemyndighederne to skibe lov til at gå til kaj. Samuel Adams mobiliserede sine korrespondancekomiteer, og den 16. december gik en gruppe frihedssønner forklædt som mohawkindianere om bord på skibene og hældte 342 kasser te i havnen.

Da kong Georg hørte om Bostonteselskabet, syntes han, det var for galt. Det lykkedes ham at få Parlamentet til at vedtage en række love, som de amerikanske patrioter kaldte de utålelige tvangslove. Den første gik ud på at blokere Bostons havn, indtil der var blevet betalt erstatning for teen. Den næste indeholdt en række drastiske begrænsninger af Massachusetts' selvstyre. London tilegnede sig retten til at udpege koloniens regering, dommere og politimestbetsmænd. Videre fik militæret ret til at indkvartere soldater hos private, og fire regimenter blev sendt til Boston. Endelig vedtog Parlamentet en lov vedrørende Canada, som først og fremmest havde til formål at pacificere fransk-canadierne ved at sikre dem deres religionsfrihed, men samtidig flyttede Canadas grænse ned til Ohiofloden, så den ville spærre for de amerikanske spekulanter og nybyggere. I London så man dem hellere gå mod nord ind i Nova Scotia og mod syd ned mod Florida. Dels var de mere tilbøjelige til at købe engelske varer, når de blev ved

kysten. Dels voldte det færre problemer med indianerne, og endelig ville man på denne måde i syd få udbygget en barriere mod spanierne.

Men i Amerika fik denne overreaktion på teselskabet i Boston kedelen til at koge over.

Væbnet oprør

Ligesom i kampen mod stempellogen besluttede kolonisterne at stikke hovederne sammen for at organisere modstanden mod den engelske lovgivning. I september 1774 mødtes 56 delegerede fra 12 kolonier i Philadelphia til den første interkoloniale eller kontinentale kongres. Næppe var den trådt sammen, før den revolutionære Bostonsølvsmed Paul Revere efter et rekordridt nåede frem med et yderst optørsk dokument i saddeltasken, de såkaldte Suffolkbeslutninger. De var vedtaget på et borgermøde i Boston, som ligger i Suffolkdistriktet. De anbefalede en ulydighedskampagne mod tvangslovene. De blev erklæret for forfatningsstridige. Man foreslog at oprette undergrundsrodekontorer, der skulle opkræve skatter, men beholde pengene, indtil tvangslovene var blevet ophævet, og gik ind for dannelse af en borgermilitis samt økonomiske sanktioner mod England.

Kongressen i Philadelphia fulgte Suffolkbeslutningerne et godt stykke vej. Den fordømte tvangslovene, fastslog koloniforsamlingernes ret til at udskrive skat, krævede de britiske tropper bort fra byerne og indførte boykot af engelske varer og embargo på eksport til England.

I Massachusetts var man imidlertid allerede i fuld gang med at gå til væbnet modstand. Under ledelse af storsmugleren John Hancock blev der organiseret kampgrupper af såkaldte minutemen; de skulle kunne rykke ud med et minuts varsel. I december 1774 fik Paul Revere nyss om, at briterne også ville sende tropper til Portsmouth i New Hampshire. Han advarede militsfolkene; de besatte byens arsenal og fjernede dets våben og ammunition, som fandt vej til undergrundshærens depot i Concord, Massachusetts. Det skete uden blodsudgydelse. Men den engelske kommandant besluttede til gengæld at beslaglægge dette lager. Igen steg den rappe sølvsmed til hest for at varsko minutmændene. Den 19. april 1775 stødte de sammen med de britiske rødfrakker i Lexington på vejen til Concord. Sådan begyndte Den Amerikanske Uafhængighedskrig, som kom til at vare i over syv år.

Efter Lexington beordrede Massachusetts' lovgivende forsamling mobilisering af 13.600 mand og bad de andre kolonier om hjælp. Ved et dristigt kup mod vildmarksfortet Toconderoga kom oprøerne i besiddelse af rigelige våbenforsyninger, inklusive 80 kanoner. Således forsynet begyndte de at belejre Boston. De opførte en stærk stilling i nærheden af et højdedrag uden for byen, der hed Bunker Hill. Den 17. juni 1775 forsøgte den britiske øverstkommanderende general sir William Howe at erobre den. For første gang blev de uerfarne amerikanske hjemmeværnsfolk konfronteret med tidens europæiske krigskunst. 3500 professionelle soldater marcherede i faste formationer frem imod dem med fældede bajonetter. Amerikanerne havde ingen bajonetter. De havde kun deres lange rifler, som var omstændelige at lade. Til gengæld var de vant til at bruge dem fra jagt og indianerkampe. Mange af dem var fremragende skytter.

»Skyd først, når I ser det hvide i deres øjne og sigt mod bælteerne, *God damn 'em!*« brølede en veteran fra Syvårskrigen, Israel Putnam, der lige var ankommet med forstærkninger fra Connecticut og blev en af Den Amerikanske Revolutions mest uregerlige helte.

Det blev et blodbad, som sir William aldrig glemte. Det var ikke krig, men slagteri. Han fik ganske vist fordrevet amerikanerne ved at sende sine rødfrakker imod dem den ene gang efter den anden. Men han mistede en tredjedel af dem. Nogle historikere mener, at denne oplevelse ligger bag den mærkværdige passivitet, han siden viste gang på gang i situationer, hvor han kunne have givet amerikanerne nådestødet. Man har dog også henvist til, at Howe flere gange havde ytret sympati for oprøerne. Det var har ikke ene om. Nogle af de mest fremtrædende politikere i England med Lord Chatham i spidsen søgte forlig. Selv Lord North tilbød kort før Lexington at overlade amerikanerne selv at udskrive skatter til dækning af udgifterne til forsvaret, forvaltning og retsvæsen. Men samtidig besvarede Parlamentet amerikanernes økonomiske sanktioner med et forbud mod handel med andre lande end England og et forbud mod fiskeri, som ramte nyenglænderne særlig hårdt.

Amerikanerne gav råt for usødet. I maj 1775 trådte den anden kontinentale kongres sammen i Independence Hall i Philadelphia. Den valgte Hancock til præsident og erklærede kolonierne i forsvarstilstand.

Kongressen besluttede videre at oprette en rigtig, om end beskeden hær, og to dage inden det blodige slag ved Bunker Hill udpegede den

efter forslag fra John Adams fra Massachusetts George Washington til øverstkommanderende for den kontinentale hær, dvs. for den regulerede hær, der skulle supplere hjemmeværnsstyrkerne.

George Washington

Ikke bare fysisk rager den næsten 1,90 m høje George Washington et hoved op over alle de øvrige Founding Fathers. Man kan forestille sig amerikanernes sejr i Uafhængighedskrigen uden enhver af de andre, vanskeligt uden Washington.

Washington var naturligvis ikke det pletfri dydsmønster, generationer af amerikanske skolebørn har lært. Han var et stykke, om end efter omstændighederne et forholdsvis beskeden stykke af en jordspekulant. Hele Virginias overklasse spekulerede i vestlige jordtransaktioner. Han kunne ikke få sig selv til at tage klar stilling mod negerslavet. Men det kunne den venstretadikale Thomas Jefferson heller ikke. Han var ømskindet for kritik. Han var ikke bleg for at hælde rigeligt med rom på vælgerne i Virginia for at vinde stemmer. Han var, hvad man end har lært i USA's tusinder små røde skolebygninger, udmærket i stand til at lyve, i det mindste når det tjente hans militære planer. Sejren i Yorktown blev forberedt af en dygtig gennemført vildledelse af den store engelske garnison i New York. Han var ganske uamerikansk i den forstand, at han afskyede nærgående jovialitet. Alligevel var han ikke den ubønhørligt strenge alvorsmænd, hvis blik man møder på samtidens portrætter af ham – og på endollarsedlerne. Han havde svært ved at smile, efter at han havde fået forlorne tænder. Men han elskede at slå sig løs i et muntert selskab med en rask svingom, selv om han ikke var en pjanket dameven som Franklin. Han giftede sig ganske utilsløret for pengenes skyld, mens han til sine dages ende opretholdt en platonisk forbindelse med den gifte kone, han havde tabt sit hjerte til. Men det var ganske i tidens ånd.

Såret forfængelighed i ungdommen var utvivlsomt en af drivkræfterne i Washingtons karriere som nationalhelt. I det hele taget virker den unge Washington knap så sympatisk som den modne mand. Han havde et hidsigt temperament, som han med alderen lærte at tæmme med en jernvilje, der nok er denne personligheds inderste hemmelighed. Han kunne endnu som hærfører få anfald af vrede, som fik alle til at ønske sig i et musehul. En sådan eksplosion reddede hans hær fra en katastrofe i slaget ved Monmouth i 1778, som blev noget af et

vendepunkt. Men for det meste forstod han at beherske sig, selv når han stod over for de mest gemene intriger; og når han vinteren 1777-78 i Valley Forge og året efter under endnu værre forhold i Morristown måtte opleve at se sin hær gå i opløsning på grund af Kongressens kortsyn og påholdenhed.

Washington var en høvdingeskikkelse med en myndighed så selvfølgelig, at ingen vovede at trodse den, når de stod ansigt til ansigt med ham. Men det afskar ham ikke fra at lytte til udvalgte rådgivere. Kongrespolitikernes kortsyn rokkede ikke ved hans overbevisning om, at militæret skulle være underordnet den civile myndighed. Selv under opløsningsprocessen efter krigen afviste han enhver tanke om at gribe magten. Hovedæren for, at afkoloniseringsprocessen i Nordamerika ikke endte i de caudilloregimer, som kom til at plage Latinamerika, må tilskrives Washington. Men også hovedæren for, at de nordamerikanske kolonier blev samlet i en stat og ikke blev et kludetæppe af afmægtige småstater som Latinamerika. Så hårfin blev balancen mellem staternes særinteresser og deres fællesinteresser, at kun Washingtons og Franklins lodder i vægtskålen trods Alexander Hamiltons skrivelærdighed og John Jays retskaffenhedsprestige reddede Nordamerika fra balkanisering.

Men skønt Washingtons egen indflydelse byggede på hans ry som feltherre, var det ikke hans strategiske evner, men hans karakterstyrke, der sikrede sejren, hans stædige udholdenhed, når det så mørkest ud, hans sans for, hvordan man holdt kampånden i live. Da han i 1775 blev valgt til hærfører, var det 17 år, siden han havde været i felten. Men i de fem år, han havde kæmpet sammen med briterne mod franskmænd og indianere, havde han lært noget, som kom ham til nytte. Han havde mistet respekten for de britiske officerer ved at konstatere, at deres europæiske krigskunst var helt uegnet til amerikanske forhold. Der var heller ingen tvivl i Kongressen om, at Washington var den rette mand. For det første var han den eneste af de tilstedeværende med større militær erfaring, også den eneste, der mødte op i uniform. For det andet var han relativt velbeslået og parat til selv at punge ud for at få stillet en hær på benene.

Krigens gang

Forskellen mellem europæisk og amerikansk krigskunst rummer en ikke uvæsentlig del af forklaringen på, at krigen trak så længe ud. De

to parter havde svært ved at få bugt med hinanden. Englænderne holdt sig helst til kystbyerne, hvor de var i ly af den britiske flådes kanoner, som kunne sikre forsyninger fra hjemlandet. New York var derfor deres ideelle base, som de da også holdt det meste af krigen. Når de begav sig ud i den endeløse amerikanske vildmark, gik det gerne galt. Deres forsøg på at bruge indianerne til at terrorisere den amerikanske civilbefolkning styrkede kun dens kampvilje. Til gengæld havde amerikanerne vanskeligt ved at overbevise englænderne om, at de var slået, før det foregik efter alle den europæiske krigskunsts regler. Det var, hvad der skete i Yorktown. Men der måtte franske elitetropper til for at bringe sejren i hus.

Forskellen mellem de to hæres styrke og svagheit var ikke indlysende fra starten. Ganske vist mislykkedes amerikanernes forsøg på at erobre Québec nytårsaften 1775, og ganske vist varede det ni måneder, før de fik fordrevet englænderne fra Boston. Men det lykkedes dog. Da Henry Knox, en Bostonboghandler, der blev en kompetent artillerigeneral og en af de få officerer, som Washington aldrig havde vrøvl med, i foråret 1776 omsider havde fået slæbt sine kanoner gennem urskoven og bragt dem i stilling uden for Boston, foretrak William Howe at udskibe sine soldater og sejle dem til Halifax i Nova Scotia. Efter at have modtaget forstærkninger stævnedes han derpå i juni 1776 sydpå og landsatte 32.000 mand, hvoraf 9000 var tyske lejedsoldater fra Hessen, på Staten Island over for Brooklyn. I slutningen af august satte Howe over til Long Island, og den 27. august tilføjede han Washington et knusende nederlag i Brooklyn. Her blev det afsløret, hvor uegnet den amerikanske hær var til at udkæmpe et regulært feltslag. Men også Washingtons egen begrænsning som feltherre kom for dagen. Han havde inden krigen aldrig haft kommandoen over mere end 1500 mand og mistede helt overblikket. Han fik ganske vist trukket resterne af sin hær over på Manhattan, hvor han forskansede sig på Harlemhøjdedraget. Men også herfra blev han fordrevet, og i løbet af efteråret led han det ene nederlag efter det andet under et stadigt tilbagetog ned igennem New Jersey, der først endte, da han havde bragt resterne af sin slagne hær i sikkerhed vest for Delawarefloden. Alt tydede på, at han havde været en fiasko. De 18.000 mand, han havde haft inden slaget på Long Island, var skrumpet ind til ca. 5000. Men Washingtons format viste sig især, når det så sortest ud. Natten mellem første og anden juledag satte han 2400 mand over Delawarefloden. De kom fuldstændig bag på den overvejende hessi-

ske garnison i Trenton, som endnu ikke havde sovet julerusen ud. Sejren var total, og Washington fulgte den omgående op ved at tilføje briterne et nyt svidende nederlag ved Princeton. Samtidig vandt amerikanske styrker rundt omkring i New England en række småsejre.

Uden skyldigt hensyn til amerikansk geografi udklækkede de britiske generaler derfor den plan at drive en kile ind imellem Washington i New Jersey og styrkerne i New England ved at rykke fra Canada ned til Hudsonsøen. Denne strategi endte den 7. oktober 1777 med et alvorligt britisk nederlag ved Saratoga i den nordlige Hudsonsødal. At briterne tabte var så indlysende, at det omsider overbeviste den franske regering om, at den ikke bare underhånden, men også officielt kunne satse på amerikanerne. Hvem der vandt slaget, er et mere indviklet spørgsmål, som amerikanske historikere har skændtes om siden. Nogle har holdt på Benedict Arnold, den mest talentfulde amerikanske hærfører i New England. Men da han senere, under påvirkning af sin nye, unge kvækerkone fra Philadelphia gik over til englænderne og dermed set fra amerikansk synspunkt blev den store skurk i Uafhængighedskrigen, har andre været uvillige til at give ham æren. Under alle omstændigheder blev det hans øverstkommanderende, general Horatio Gates, der tog den og derpå med Saratoga i ryggen prøvede at få skubbet Washington til side.

Det var da heller ikke gået særlig godt for Washington siden hans sejr den foregående vinter. Howe havde slået ham i et regulært feltslag ved Brandywine i Pennsylvania, hvor Washington ikke havde vist større feltherreevner, og derpå erobret selve »revolutionens hovedstad« Philadelphia i den fejlagtige tro, at krigen dermed ville være overstået. Han havde tilføjet amerikanerne yderligere nederlag, hvorpå begge hære var gået i vinterkvarter, de sørgelige rester af Washingtons styrker i en bjerglandsby vest for Philadelphia, der hed Valley Forge. De manglede alt, og af de 10.000 mand var 3000 næste forår deserteret og hen ved 4000 ukampdygtige af mangel på fodtøj og uniformer. Til gengæld havde resten omsider fået en uddannelse, der bragte dem på højde med fjendens elitetropper. Det kunne Washington takke en preussisk baron, Friedrich Wilhelm von Steuben for. Han var blevet sendt til Amerika som militærrådgiver af den franske skuespilforfatter Pierre de Beaumarchais, der organiserede forsyninger af militær og finansiel bistand til oprørerne. I forvejen havde Washington i sin stab den unge franske greve Marie Joseph Paul Yves Roche Gilbert du Motier de Lafayette, der brændte for amerikanernes sag, efter

at hans far var blevet dræbt af englænderne under Syvårskrigen. Kombinationen af fransk frygtighed og preussisk militærkundskaab gjorde underværker. Endnu større betydning fik det dog, at Frankrig i februar 1778 afsluttede en regulær alliance med amerikanerne. Det fik englænderne til at rømme Philadelphia uden et sværds slag af frygt for en fransk flådeblokade. Men på tilbagetoget mod New York kom de til at møde Washingtons nye hær ved Monmouth i New Jersey i juni 1778. Det blev Washingtons måske største øjeblik som hærfører. Slaget begyndte dårligt for amerikanerne, fordi den amerikanske for trops øverstkommanderende tabte hovedet. Der gik panik i hans tropper. Men Washington fik samling på dem igen ved sin koldblodighed og uforfærdethed kombineret med et velanbragt raserianfald. Det hjalp også, at han havde von Steuben ved sin side. For første gang kæmpede amerikanske soldater som veteraner; for første gang blev Washington ikke besejret i et regulært feltslag, selv om han heller ikke vandt. Han savnede helt sans for, hvad rytteri kunne bruges til i et slag, og det var heller ikke preussernes stærke side. Englænderne kunne derfor efter slaget fortsætte deres march tilbage mod New York, mens Washington forlagde sit hovedkvarter til West Point ved Hudsonfloden nord for New York og gav sig til at vente på forstærkninger fra Frankrig, som den 19. juli 1778 erklærede England krig.

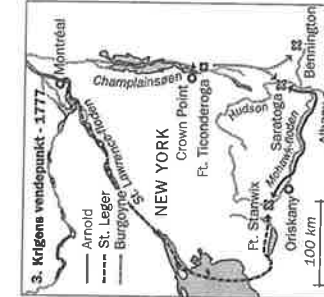
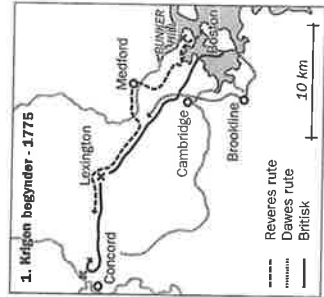
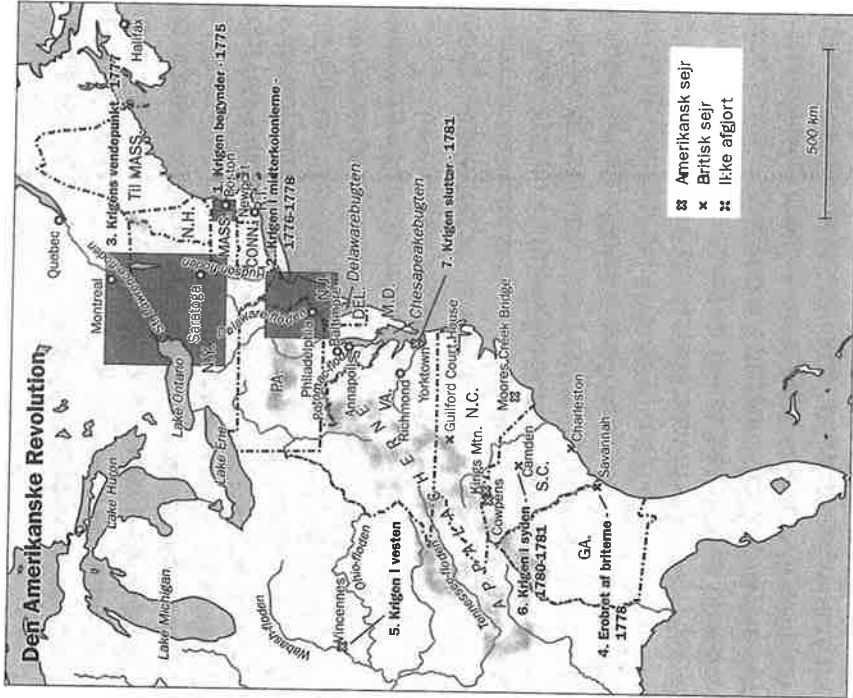
Amerikas Forenede Stater

lindsæt kort fra s. 112 (alle) i original]

Mens krigslykken svigede frem og tilbage, skete der store politiske begivenheder mellem 1775 og 1778. Efter at have udpeget Washington til øverstkommanderende for en amerikansk hær sendte Kongressen en »olivengrenspetition« til kong Georg, hvori den foreslog forhandling og forsoning. Kongen svarede med at erklære kolonierne i åbent oprør og i december 1775 at proklamere almindelig blokade. Lidt efter lidt bevægede man sig mod løsrivelse. Et vigtigt skridt på vejen blev en pjece af Tom Paine, en radikal engelsk kvæker, som Franklin havde fået til at rejse til Amerika. Hans *Common Sense*, der blev udsendt i Philadelphia i februar 1776 og efterhånden spredt i det for tiden fantastiske oplag på 100.000, overbeviste bl.a. Washington om, at den eneste mulige løsning på konflikten mellem England og kolonierne var uafhængighed.

I april 1776 gik North Carolina som den første af de 13 oprørske

kolonier over Rubicon og gav sine medlemmer af Kongressen i Philadelphia instruks om at gå ind for uafhængighed. Virginia fulgte efter, og den 11. juni 1776 nedsatte Kongressen en komité på fem medlemmer, heriblandt Benjamin Franklin, John Adams og Thomas Jefferson, der skulle udarbejde et udkast til en uafhængighedserklæring. John

Adams foreslog, at Jefferson skulle formulere udkastet, da han havde den mest elegante pen. Med nogle få ændringer af Adams og Franklin kunne hans udkast forelægges et par uger efter. Den 4. juli 1776 blev Uafhængighedserklæringen vedtaget af Kongressen. Den indledes med formuleringen af nogle generelle politiske principper, som er blevet en af verdenshistoriens berømteste tekster:

»Vi anser disse sandheder for at være selvindlysende, at alle mennesker er skabt lige, af Skaberen udstyret med visse umistelige Rettigheder, blandt disse retten til Liv, Frihed og søgen efter Lykke. At Regeringer, hvis ret til magt hviler på de regeredes samtykke, er oprettet blandt Menneskene for at sikre disse rettigheder. At det når som helst er folkets ret at ændre eller fjerne enhver Form for Regering, der modarbejder dette formål, og at oprette en ny Regering, der bygger på disse principper og organiserer sin magt på en sådan måde, som efter dets opfattelse med størst sandsynlighed vil gavne dets Tryghed og Lykke.«

Efter en indgående opregning af de anker, kolonierne havde mod den britiske regering, sluttede teksten med at erklære »disse Forenede Kolonier« for »Fri og Uafhængige Stater«. Stater og ikke stat. Men alligevel Forenede. Men i hvad? I et forslag, der blev fremlagt ti dage senere, tales om en »konføderation«, altså et statsforbund. Men det varede længe, inden man nåede til enighed om, hvordan det skulle se ud. Først i efteråret 1777 nåede man til vejs ende med at udforme en statsforbundsforfatning, og først i foråret 1781 blev den ratificeret af den sidste stat, Maryland. I mellemtiden improviserede man sig frem. Kongressen overtog de beføjelser, som var nødvendige til at føre krig og udenrigspolitik. Men skatterne påhvilede det de enkelte stater at fremskaffe. Fra sommeren 1777 havde man dog et fælles United States-flag bestående af 13 stjerner og 13 røde og hvide striber. Ørnen som nationalt symbol kom til i 1782, inspireret af det gamle Rom. Først senere blev det den majestætiske amerikanske havørn, som amerikanerne kalder *The bald Eagle*. Men the Founding Fathers sværmede for antikken og kunne deres græske og latinske klassikere på fingrene. De var også fortrolige med de europæiske tænkere fra John Locke til Montesquieu. Menneskerettighedserklæringen sprang ikke ud af Thomas Jeffersons hoved som Pallas Athene af Zeus' pande.

Al den statskundskab blev også brugt til i de enkelte stater at udarbejde lokale forfatninger, der adskilte sig nok så meget fra hinanden. I Massachusetts fik John Adams i 1780 lejlighed til at udforme en forfatning efter sit hoved. Staten fik et tokammersystem med et underhus baseret på bred valgret, et senat valgt af de velstående, en stærk guvernør, der kunne nedlægge veto med ønsket lovgivning, blev direkte valgt og kunne genvælges, samt uafhængige domstole. Med denne gennemførte tredeling af magten skabte Adams en model for det, der senere blev USA's forfatning. Den anden yderlighed leverede Pennsylvania med et etkammersystem, hvortil alle skatteydere og deres voksne sønner fik stemmeret. Ingen måtte dog være medlem af kammeret i mere end fire år ud af syv. Den udøvende magt blev ikke lagt i hænderne på en guvernør, men på et eksekutivråd valgt af den lovgivende forsamling. Også her gjaldt rotationsprincippet. Formanden for eksekutivrådet blev kun valgt for ét år ad gangen.

Kun i 7 af de 13 stater fik alle mandlige skatteydere stemmeret, og kun i New Jersey fik kvinder stemmeret under forudsætning af, at de opfyldte de samme formuekriterier som mænd.

Fra nederlag til sejr

George Washington kom ikke til at vente længe på sine franske allierede. Mindre end tre uger efter Frankrigs krigserklæring løb en fransk flåde ind i Newport, Rhode Island. En måned efter kom den også i kamp med den britiske flåde ud for kysten. Men inden slaget var kommet rigtigt i gang, satte en voldsom storm ind, så begge parter fik nok at gøre med at redde sig mod elementerne og siden måtte bruge måneder til reparationer. Imens tilbragte det franske ekspeditionskorps under grev de Rochambeau måneder i fuldstændig ørkesløshed i Rhode Island.

Englænderne besluttede efter deres nederlag i nord at lægge deres strategi om til at satse på de kongetro i Sydstaterne. I løbet af vinteren 1778-79 indtog de først Savannah, derpå Augusta i Georgia. Et amerikansk forsøg på at generobre Savannah i september 1779 mislykkes, og Washington måtte endnu en gang gå i vinterhi, denne gang i Morrison i New Jersey. Den vinter blev endnu værre end vinteren i Valley Forge. Situationen var, skrev Washington, »den mest fortvivlede, vi endnu har oplevet«. Hæren skrumpede atter ind og blev ramt af mytteri. De lån, Kongressen skaffede, forsvandt for en stor del i

krigsprofitternes lommer. Imidlertid transporterede den britiske flåde yderligere forstærkninger fra New York sydpå for at erobre Sydens vigtigste by Charleston i South Carolina. Den faldt den 12. maj 1780. En amerikansk garnison på 5400 mand blev taget til fange, den hidtil største katastrofe.

De eneste lyspunkter i denne mørke tid var de budskaber, der kom om den amerikanske Tordenskjold, fribytteren John Paul Jones' be- drifter ved de engelske kyster. Sommeren 1780 bragte nye katastrofer, især nederlaget ved Camden, hvor den amerikanske øverstkomman- derende, general Gates, der havde levet højt og intrigeret flittigt på sit ry fra Saratoga, stak af midt under slaget. En anden af heltene fra Sa- ratoga, Benedict Arnold, gik direkte over til briterne og var lige ved at spille dem West Point i hænde. Da han var blevet afsløret, førte han som britisk general for alvor borgerkrigen til Syden.

Men Washington satte nu sin dygtigste general, Nathanael Greene, i spidsen for sine tropper i syd, og han ydede englænderne et sejt og opfindsomt modspil. I foråret 1781 kom den britiske øverstkomman- derende, general Cornwallis, til det resultat, at han kunne knække den amerikanske modstand, hvis han kunne erobre Virginia, der mere og mere havde taget føringen i kampen for uafhængigheden. Han flyt- tede flere forstærkninger fra New York ad søvejen til Virginia, hvor han samlede sine styrker i Yorktown ved indløbet til Chesapeakebug- ten. Washington besluttede til gengæld at gå mod New York. Men den 14. august 1781 fik han meddelelse om, at den franske Vestindienflåde var på vej nordpå mod Chesapeakebugten. Han ændrede omgående sin felttogsplan og marcherede sydpå med sin hovedstyrke. I begyn- delsen af september stødte den franske flåde sammen med den briti- ske ud for Yorktown, og franskmændene sejrede. Cornwallis var spærret inde med briternes hovedstyrke i Amerika. I slutningen af september havde Washington samlet en hær på ca. 17.000 mand - knap 8000 franske og knap 9000 amerikanske soldater - foran York- town, hvor Cornwallis sad med sine 8000 englændere, højtlændere og hessianere og ventede på forstærkninger fra New York. Efter vedhol- dende angreb fra Washingtons styrker besluttede han den 19. oktober 1781 at overgive sig. Da hans slagne tropper marcherede ud, skete det til tonerne af The World Turned Upside Down. Da amerikanerne havde modtaget de britiske faner og våben, istemte de den sang, de havde prøvet at holde modet oppe med i de dystreste timer. Dens omkvæd lød:

»Yankee Doodle, keep it up,

Yankee Doodle, Dandy,

Mind the music and the step,

And with the girls be handy.«

Yorktown blev det sidste større slag. Men englænderne var længe om at indrømme, at de var slået. Først i februar 1782 vedtog Parlamentet at standse krigen. Lord North måtte gå af. Han blev efterfulgt af Lord Rockingham. Men kongen vred sig stadig ved at anerkende De For- enede Staters uafhængighed. Først næsten to år efter Yorktown, den 3. september 1783 blev en fredstraktat underskrevet i Paris, og først i november 1783 forlod de sidste britiske tropper Manhattan. Mange af de hessiske lejesoldater fik dog lov at blive i Amerika, hvor de mulig- vis indførte juletræet.

Lillejuleaftensdag 1783 leverede George Washington i Annapolis, Maryland sin bestalling som øverstkommanderende tilbage til Kon- gressen, hvorpå han red hjem til Mount Vernon, som han ikke havde set i syv år, for at holde jul.

Fra kaos til samling

Trods de store geografiske afstande fra nord til syd, trods forskelle i samfundsstrukturer, befolkningssammensætning og politiske syste- mer lykkedes det de 13 kolonier at holde sammen, så længe de stod over for en fælles fjende. Da krigen var forbi, begyndte sammenholdet at knirke. Da regningen for opgøret skulle betales, var hver stat sig selv nærmest. Amerikas Forenede Stater virkede mere og mere som Amerikas splittede stater.

Amerika havde gode økonomiske forudsætninger for at stå på egne ben. Allerede inden krigen var der flere smelteovne i den ame- rikanske jernindustri end i den engelske. England havde forsøgt at bremse forarbejdningen af råjern til færdigprodukter. Men handels- krigen mellem moderland og kolonier efter 1763 havde sat skub i den lokale industri i Amerika. Efter krigen kom nogle stater dog langt hurtigere på benene end andre. De Sydstater, der havde kon- kurrencefygtige eksportvarer som Virginias tobak og North Caroli- nas naval stores, nåede allerede i 1786 op på førkrigstidens eksport- niveau, mens Massachusetts kun var kommet op på en fjerdedel. Dets fiskeri og hvalfangst var blevet ødelagt under krigen, og dets

handel på Vestindien blev slået i stykker af britiske importforbud efter den.

En udvikling af det amerikanske pengevæsen var blevet systematisk bremset af englænderne i kolonitiden. Først i 1781 blev den første bank oprettet i Amerika. Krigen var blevet holdt i gang med franske lån og subsidier. Men staterne havde ladet seddelpresserne køre med galoperende inflation som følge. Der var ingen fælles mønt for de 13 nye stater, og hele det amerikanske pengevæsen var efterhånden gerådet i et syndigt kaos. Kongressen havde nok udpeget en fælles finansminister, men kunne kun udskrive skatter, når samtlige stater var indforståede. På samme måde havde man en fælles udenrigsminister uden myndighed til at få de enkelte stater til at respektere de aftaler, han indgik. Det skabte især problemer i forhold til England, da alle stater bortset fra Pennsylvania nægtede at honorere fredstraktatens løfter om erstatning for tabt ejendom til britiske undersåtter og amerikanere, der udvandrede for at blive ved med at være under britisk styre.

Staterne bekæmpede hinanden indbyrdes med deres handels- og afgiftspolitik. Maryland, Delaware og Virginia lå i totterne på hinanden om besejlings- og fiskerirettigheder på Chesapeakebugten. New York, Connecticut og New Jersey genererede hinandens skibsfart.

Fra krigens tid havde George Washington bitter erfaring for, hvilke problemer savnet af en egentlig centralmyndighed skabte. Han havde ganske vist i 1783 kun ét ønske, at vende tilbage til sin pragtfuldt beliggende herregård ved Potomacfloden. Som så mange andre godsejere i Virginia var han en driftig landmand, der gik stærkt op i driftsforbedringer og nye afgrøder. Men politikken ville ikke slippe ham. I foråret 1785 indbød han repræsentanter for Maryland og Virginia til Mount Vernon for at få afgjort konflikterne vedrørende Chesapeakebugten og Potomacfloden og drøfte en mere omfattende plan om et vandtransportsystem, der skulle binde staterne sammen. Man gik videre til at skitsere en fælles handels- og møntpolitik for de to stater. Senere fik man Delaware og Pennsylvania med. I januar 1786 indbød Virginia alle de øvrige stater til en handelskonference.

Den kongres, der samledes i sommeren 1786, nåede i det mindste at lægge grunden til et fælles pengevæsen. Efter et forslag fra Thomas Jefferson forlod man det komplicerede engelske møntvæsen og indførte et titallsystem baseret på den spanske dollar (egl. daler). Men til handelskonferencen, der blev afholdt i Annapolis i Maryland i sep-

tember, mødte kun seks stater op: Virginia, Maryland, New York, New Jersey, Pennsylvania og Delaware. De skulle egentlig drøfte afvikling af handelshindringer, men endte med at foreslå indkaldelse af et grundlovskonvent året efter til styrkelse af fællesskabet.

Kongressen sluttede op bag Annapolisforslaget, og i maj 1787 mødtes delegerede fra samtlige stater undtagen Rhode Island i Philadelphia til et konvent, der i løbet af sommeren nedkom med en helt ny forfatning. Den forvandlede det løse statsforbund til en forbundsstat med en præsident i spidsen.

Washington blev med akklamation valgt til formand for konventet. På Virginias vegne fremlagde Edmund Randolph et forslag om et to-kammersystem, hvori staterne fik mandater i forhold til deres folketal. Underhuset skulle vælges direkte, overhuset af de enkelte staters parlament. Dette lovgivende organ skulle udpege regeringen. De små stater var ikke begejstrede ved tanken om mandater i forhold til folketallet. Man endte derfor i september med et kompromis foreslået af Roger Sherman fra Connecticut. Det gik ud på, at mandatfordelingen i det direkte valgte underhus, Repræsentanternes Hus, skulle ske efter folketal, mens hver stat fik to repræsentanter i overhuset, Senatet, udpeget af delstatstingene. Senatet fik særlige beføjelser i udenrigspolitikken, idet traktater skulle godkendes med to tredjedele flertal af det. Hvert andet år skulle hele Repræsentanternes Hus og en tredjedel af Senatet nyvælges. Den udøvende magt blev adskilt fra lovgivningsmagten, idet præsidenten skulle vælges hvert fjerde år gennem et særligt valgmandsvalg. Han fik vetoet over for Kongressens lovgivning, men ingen mulighed for at opløse den. Den kunne til gengæld heller ikke afsætte ham.

Afgørende var, at den nye forbundslovgivning blev direkte bindende for borgerne i de enkelte stater. På samme måde blev der oprettet et forbundsretsvæsen med en Højesteret i toppen, som fra 1796 tiltog sig ret til at afgøre, om Kongressens og delstaternes lovgivning var i overensstemmelse med forfatningen.

Den nye unionsforfatning skulle træde i kraft, når ni af de tretten stater havde godkendt den. Nogle, bl.a. Massachusetts og New York, var dog utilfredse med, at den ikke indeholdt tilstrækkelige garantier for borgerrettighederne. Det førte efterhånden til en række *amendments*, tillæg. Det første, der som så meget andet i forfatningen var Madisons værk, sikrer ytrings- og religionsfrihed, det andet borgerens ret til at bære våben. Det bruges i vor egen tid flittigt af den amerikan-

92

ske gun lobby til at modvirke kontrol med våbensalg, skønt moderne forskning har vist, at kun hver tiende, nemlig hjemmevernsmændene havde skydevåben, da forfatningstillægget blev til. Det fjerde forbyder vilkårlige husundersøgelser; det femte udelukker straf uden lov og dom og fastslår, at ingen kan tvinges til at vidne mod sig selv.

Både forfatningen og tillæggene bærer præg af de nærmest foregående års erfaringer, men kom ikke desto mindre til at vise sig så levedygtige, at USA den dag i dag styres efter dem.

Også præsidentens stærke stilling kan ses på baggrund af den øjeblikkelige situation. Alle gik ud fra, at Washington ville blive De Forenede Staters første præsident. Da man var nået gennem de behørigt ratifikationsprocedurer og valg kunne han omsider den 30. april 1789 tages i ed som statsoverhoved og regeringschef. Det skete i New York. For ganske vist havde allerede den gamle statsforbundskongres i 1784 vedtaget at oprette et særligt hovedstatsdistrikt. Men først i 1790 blev det besluttet, at dette District of Columbia skulle ligge ved Potomacfloden mellem Virginia og Maryland. Det var et sumpet, usundt sted i nærheden af Washingtons Mount Vernon. Men valget af det var Virginias pris for at gå med til at lade Unionen overtage delstaternes gæld. I modsætning til de fleste andre stater havde Virginia allerede afviklet sin gæld fra krigsårene.

Washington gik som præsident meget op i hovedstadens udformning. Til byplanlægger valgte han en ung fransk ingeniørofficer, Pierre-Charles l'Enfant, der havde været ved hans side den dystre vinter i Valley Forge. Meget fremsynet udarbejdede l'Enfant med teknisk bistand fra matematikeren Benjamin Bannaker, den første navnkundige afroamerikaner i USA's historie, en plan for en by på størrelse med datidens Paris. Hans forbillede var Ludvig 14.s berømte byplanlægger Le Nôtre. Præsidentens bolig blev dog ikke noget nyt Versailles, men det mere beskedne Hvide Hus, som l'Enfant med Washingtons billige placerede et godt stykke vej fra The Capitol, kongresbygningen, så lovgiverne ikke så let kunne løbe præsidenten på dørene. Arkitektkonkurrencen om bygningen blev vundet af irlandsderen James Hobon, der havde brugt et irsk herresæde som model. Washington lagde grundstenen i 1792, men kom aldrig selv til at bo i Det Hvide Hus, da det først stod færdigt otte år efter. Det Hvide Hus begyndte man dog først at kalde det efter krigen med England i 1812. Da det i 1814 var blevet brændt af englænderne, kalkede man det bagefter hvidt.

93

Konservatisme og radikalisme

Washingtons første regering var nærmest, hvad vi nu ville kalde en national samlingsregering. Den rummede to modstandere, idet Thomas Jefferson blev udenrigsminister og den måske 34-årige Alexander Hamilton finansminister. Der hersker nogen usikkerhed om Hamiltons alder på grund af hans egne skiftende oplysninger. Første gang han optræder i kilderne er i skifterettens akter i Christianssted på St. Croix ved sin mors død i 1768. Det lykkedes hans mors dansk-jødiske mand at få frakendt ham enhver arveandel, fordi hans mor havde avlet ham i utugt med en forfløjen skotte ved navn Hamilton. Alligevel gik drengen i en jødisk skole. Han var så strålende velbegavet, at gode borgere i Christianssted i 1772 skillingede sammen til at give ham en højere uddannelse på fastlandet. Da krigen brød ud, meldte han sig under de amerikanske faner og deltog som artilleriofficer energisk i slaget om New York i 1776. Året efter optog Washington ham i sin stab og udnævnte ham til oberstløjtnant, øjensynlig bl.a. fordi han var god til fransk. Hamilton blev den første af de *whiz kids*, kvikke unge intellektuelle, der optræder i de amerikanske præsidenters nærmeste omgivelser ned igennem historien. Han blev sekretær for Washington, fulgte ham gennem lykt og tyndt, så den faderskikkelse i ham, som han havde måttet undvære. Washington, der var en reserveret natur, gengældte måske ikke helt hans følelser, og de skiltes i kulde en tid i krigens slutning. Men under forfatningskampen gjorde Hamilton sig stærkt bemærket ved sine strålende debatindlæg til fordel for en stærk forbundsregering. Han var hovedmanden bag *The Federalist*, den berømteste politiske publikation fra tiden omkring forfatningskampen. Sammen med John Jay, en indflydelsesrig New Yorkadvokat af huguenotafstammning, har han fået æren for, at den nye forfatning på et hængende hår blev godkendt af nøglestaten New York.

Fra Hamilton overtog det nyoprettede finansministerium i september 1789, anså han det for sin hovedopgave at få skabt et stabilt pengevæsen. Efter et totalt sammenbrud under krigen var det ved hjælp af et fransk guldlån fra 1781 lykkedes statsforbundets »finansminister« Robert Morris at lægge et solidt grundlag. Men krigen havde efterladt et gældsproblem.

Hamilton foreslog at indløse den nationale gæld med statsobligationer til pari og at lade Unionsregeringen overtage det meste af delstatsgælden. Begge dele vakte modstand. Spekulanter, der havde op-